

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

ĐƯỜNG THƯƠNG GIA TRUYỀN CỦA HỌ ĐƯỜNG

Quách-Tĩnh thành linh mắc mưu, bị chiếc áo gấm trùm kín mặt mày không trông thấy gì nữa, chỉ nghe hơi gió tạt đến bên hông biết là đối phương sắp hạ thủ, liền gò lưng vận nội công chịu đựng.

Sau hai miếng đòn chí tử, Quách-Tĩnh đau nhói cả người. May mà Quách-Tĩnh đã luyện được hai năm nội công huyền môn chính tông của Mã-Ngọc, nếu không thì đã gãy xương rồi.

Trong lúc nguy kịch như vậy, Quách-Tĩnh vội dùng thế «Uyên ương liên hoàn thối» co chân phóng luôn chín cước một lượt, lanh lẹ và dũng mãnh như mưa tuôn gió giạt.

Thế này là một thế độc đáo của vị đệ tam sư phụ Hàn-Bửu-Câu truyền cho, Hàn-Bửu-Câu đã dùng ngón cước này đá chết không biết bao nhiêu hảo hán từ Bắc chí Nam vậy. Quách-Tĩnh tuy chưa đạt đến trình độ tuyệt kỹ, song sự bí hiểm của nó cũng đã làm cho đối phương hoảng vía rồi.

Chàng Công tử kia chỉ tránh được bảy đòn, còn hai đòn sau không sao tránh kịp. Hai tiếng «Bịch ! Bịch !» nổi lên cùng một lúc bắn vào đùi Công tử, đủ để trả đũa lại hai trái đấm thôi sơn vừa qua.

Cả hai đều biết sức nhau nhảy lùi lại hai bước để thủ thế.

Quách-Tĩnh nhân cơ hội ấy mới tung được chiếc áo gấm bào trùm trên mặt ra, trong lòng vừa giận vừa sợ, nghĩ thầm: “Minh nhỏ lớn sinh trưởng ở đất Mông-Cổ, xung quanh toàn là những kẻ thật thà chất phác. Nay chỉ mới dẫn thân trên bước giang hồ đã gặp nhiều kẻ xảo trá khôn lường. Ôi ! Nếu không tự lập biết bao giờ mới học được cái khôn của thiên hạ.”

Thật vậy, chiếc áo gấm bào chàng Công tử nọ lừa chụp vào đầu Quách-Tĩnh đáng là một bài học đối với Quách-Tĩnh, anh chàng mã thượng thực thà kia.

Công tử bị Quách-Tĩnh đánh trúng hai đòn một lúc, đau nhói lên, chàng vừa giận, vừa sợ, nhảy tới dùng thế «Tả quái đơn chiếu» đánh vút vào cánh tay Quách-Tĩnh. Chưởng lực rất hùng mạnh cuốn gió ào ào.

Quách-Tĩnh vội vàng đưa tay lên đỡ. Chẳng ngờ Công tử đã dùng kế, chân quét vào chân Quách-Tĩnh một cái làm cho Quách-Tĩnh ngã quỵ xuống đất.

Bọn gia bộc đứng ngoài thấy thế phá lên cười rộ.

Chàng Công tử nhờn nhờn tự đắc vung tay đánh luôn vào đùi Quách-Tĩnh mấy cái làm bụi cát tung lên và nói:

—Chỉ có vài ngón công phu vụn vặt mà đã tính làm chuyện anh hùng. Ta cho mi sống để về nhà báo cô nương sư phụ của mi đóng cửa dạy nhau vài chục năm nữa.

Nói câu này, chàng Công tử ám chỉ cho Quách-Tĩnh là đồ đệ của thầy sắt Mai-Siêu-Phong. Ngược lại, Quách-Tĩnh cũng đã một lần ở Trương-Gia-Khẩu nghi cho chàng Công tử nọ là môn đệ của Mai-Siêu-Phong. Cả hai đều lầm lẫn cả.

Quách-Tĩnh tuy đau, nhưng không hề mất tinh thần, chàng hít vào một hơi dài, vận nội công một chút rồi tung người dậy quát lớn:

—Hãy giữ lấy mình.

Vừa nói, Quách-Tĩnh vừa thọc bàn tay trái uốn vòng như cái câu móc, đánh thẳng vào càm đối phương.

Công tử vội lùi lại cúi đầu tránh, đồng thời quàng tay ra đón. Hai bên đều vận nội công vẩy tay mà đánh ra ngoài.

Hai bên lại quần thảo nhau một lúc rất kịch liệt.

Quách-Tĩnh người đầy đà, có sức khỏe, càng đánh càng hăng. Còn Công tử tuy võ nghệ sâu sắc hơn, lanh lẹ hơn, song yếu sức hơn.

Đánh một lúc, Công tử lừa thế vung tay lên cao, nhử cho Quách-Tĩnh chú ý, rồi lòn tay xuống dưới tống một quyền rất mạnh. Quách-Tĩnh vội xoay mình đỡ thì Công tử đã tung chân đạp vào lưng một cái.

Một lần nữa, Quách-Tĩnh lại bị té quỵ xuống, nhưng lần này Quách-Tĩnh té nghiêng một bên nên vùng dậy rất nhanh. Nhân cái té đó, Quách-Tĩnh đã bất thần tung người thành nửa vòng tròn, dùng chân đá ngang ngực Công tử một cái.

Khán giả đứng xem thấy Quách-Tĩnh biến thế cực kỳ lợi hại, đang lúc thế nguy đổi thành thế thắng. Những người có chút ít võ nghệ đều vỗ tay tán thưởng.

Công tử hoảng sợ, lùi ra sau mấy bước để tránh, đoạn vung tay múa rối rít, hư hư thực thực, một tay thì án ngữ địch thủ, một tay thì ra thế tấn công.

Quách-Tĩnh biết vậy, bèn trở hết tư thế «Phân thân thác cốt thủ» vũ động hai tay bám lấy đối phương lần mò tìm huyết đạo.

Nguyên thế «Phân thân thác cốt thủ này» vị Công tử cũng được sư phụ truyền dạy tinh thực, mà Quách-Tĩnh cũng được Chu-Thông truyền dạy đến nơi đến chốn. Nhưng chiêu thế của Quách-Tĩnh thì do Chu-Thông nhớ mang máng rồi sáng chế ra bên Mông-Cổ, khác hẳn với chiêu thế của các danh sư Trung-Quốc. Do đó, cả hai người cùng áp dụng một thế võ mà chẳng ai giống ai. Chỉ thấy một người thò hai ngón tay chực móc vào huyết «Thượng vĩ», còn một người lăm le chực nắm lấy cổ tay đối phương để bóp cho nát xương.

Cả hai đều áp dụng đấu pháp mình giữ kín từng li từng tí. Qua lại phút chốc đã đánh nhau hơn tám mươi chiêu. Thật là một cuộc so tài hào hứng mà chẳng bên nào chịu kém bên nào.

Đánh một lúc, Công tử nhắm không hạ nổi Quách-Tĩnh liền sanh ra một kế, giả vờ để hở bộ ngực để lừa đối phương.

Quách-Tĩnh kinh nghiệm chiến đấu còn non, thấy thế vội xông đến dùng tay đánh xĩa vào, toan điểm vào huyết «Huyền cơ». Nhưng lại chợt nghĩ: “Mình với hắn chẳng thù oán, nõ đâu làm hại hắn.” Nghĩ thế, Quách-Tĩnh liền nới tay xích sang một bên.

Chẳng ngờ đó là kế của Công tử. Chàng liền đưa tay sát đất, vung lên một cái, đánh hất bàn tay Quách-Tĩnh ra ngoài rồi vung tay trái lên đánh «veo» vào mi mắt Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh kinh hãi, liền ngửa người ra tránh. Công tử thừa thế xuất luôn chiêu «Thuận thủ khiêm dương» mượn sức sai sức, hất mạnh vào đùi Quách-Tĩnh một cái. Quách-Tĩnh đau nhói lên, đứng không vững phải té quỵ một lần nữa.

Lúc này tay và vai Mục-Dịch đã được cô gái băng bó cẩn thận, ông ta đứng dưới cột cờ, trông thấy Quách-Tĩnh, ông bạn nhỏ, một lúc bị ngã ba lượt, hiển nhiên chàng không phải là đối thủ của Công tử kia, bèn vội vã chạy đến đỡ Quách-Tĩnh dậy an ủi:

—Chúng ta tạm lánh mặt, chẳng nên đua sức với tên hạ lưu này. Rồi đây ta sẽ có cách rửa hận.

Lần này bị ngã, Quách-Tĩnh lửa hận phừng phừng, chàng xô Mục-Dịch qua một bên, rồi lại xuất thủ đánh vào Công tử như vũ bão.

Công tử sợ hãi, không ngờ đối phương càng đánh càng hăng, liền nhảy lùi lại ba bước quát lớn:

—Lần này mà mày cứ chưa chịu thua ư ?

Quách-Tĩnh chẳng đáp, cứ xông vào đánh tới tấp.

Công tử cả giận nói:

—Mi đã tự tìm lấy cái chết chứ đâu phải tự ta ác ý.

Quách-Tĩnh cũng gầm lên:

—Nếu mi không trả chiếc hài lại cho cô ta thì chẳng bao giờ ta chịu tha mi.

Công tử thấy lời nói mọc mạc, bật cười nói:

—Cô nương không phải là ruột rà gì với mi, cớ sao mi lại liều mình như vậy ?

Quách-Tĩnh không thềm nói nữa, cứ xông vào đánh.

Thế là hai bên lại tái đấu, bụi cát bay ngập đấu trường.

Lúc này Quách-Tĩnh đã rút được kinh nghiệm, không còn để đối phương lừa mẹo nữa, nên Công tử bắt đầu đánh một cách vất vả.

Nếu đem hai người ra so sánh thì võ công chàng Công tử kia có sắc sảo hơn một chút, nhưng xét về căn bản thì Quách-Tĩnh lại vững chắc hơn một bậc. Nếu tình trạng cứ kéo dài thì nhứt định Quách-Tĩnh phải thắng.

Bên ngoài, quan khách kéo đến xem mỗi lúc một đông, cả một quãng đường rộng rãi bao la thế mà giờ phút này đã chật như nêm cối, chen chân không lọt, lối giao thông dường như bị bế tắc.

Mục-Dịch là kẻ giang hồ, từng trải mùi đời đã lắm, nhận thấy cuộc đọ sức kéo dài, phần bất lợi sẽ về Quách-Tĩnh, vì Công tử kia là một tay quyền thế địa phương. Tuy ông ta đứng quan sát, nhưng lòng dạ không an, cứ chốc chốc lại liếc nhìn về phía quan khách để xem có gì diễn biến chẳng. Quả thật như vậy, chẳng bao lâu Mục-Dịch thoáng thấy trong rừng khán giả phức tạp kia có xen lẫn mấy người hình dung cổ quái đang chăm chú nhìn vào. Có kẻ mắt sắc như sao, có kẻ khí vũ bất phàm, có kẻ lưng đeo bảo kiếm lê thê, và vô số nhân vật trong giới võ lâm giang hồ trà trộn trong đám người đông đặc ấy.

Mục-Dịch giả cách từ từ di động đến bên nhóm người gia tộc của Công tử thì thấy trong đám đó có ba người tướng mạo kỳ dị. Người thứ nhất mặc áo vóc đại hồng, đầu đội kim quang kiểu hòa thượng, mặt mũi phương phi, vóc người cao lớn, dù đứng giữa đám đông mà người ấy vẫn cao lên một cái đầu. Người thứ hai thân mình cân đối, có bộ mặt hồng hào mà tóc trên đầu đã bạc phơ, trên mặt không có một nét nhăn nheo, đúng theo câu truyền khẩu «*Hồng nhan bạch phát*», thật quả là một kẻ phi phàm, thần thái phiêu diêu, có khí thế tiên phong đạo cốt, khó có thể đoán được là bao nhiêu tuổi. Người thứ ba là một người lùn, hai mắt đỏ ngầu mà liếc nhanh như điện. Mỗi cái nhìn của hãn Mục-Dịch tưởng như hai đạo hào quang bắn thẳng ra ngoài.

Chợt nghe một tên gia tộc đứng trong đám người ấy nói:

—Thưa Linh-Trí-Thượng-Nhân, có lẽ bọn tôi phải báo cho thằng bé kia biết mà nhường đi thôi ! Nếu Tiểu Vương gia lỡ bề nào thì không những thằng bé ấy thiệt mạng mà chúng tôi cũng khó sống sót được.

Người được tên gia tộc thưa đó là nhà sư Linh-Trí-Thượng-Nhân, chỉ tùm tùm cười không đáp. Nhưng người tóc bạc lại nói vào:

—Nếu đến nước ấy thì Vương gia sẽ quở trách chúng ta, chớ lữ người can hệ gì mà sợ ?

Mục-Dịch nghe nói toát mồ hôi nghĩ thầm: “Chết rồi ! Té ra công tử này là con một vị Vương gia, còn người kia là kẻ hầu hạ. Bọn gia tộc thấy Tiểu Vương gia đánh nhau nên về gọi bọn này đến giúp sức. Nguy quá !”

Mục-Dịch đang lo lắng thì chợt người có đôi mắt sáng nói:

—Lo gì ! Coi kìa, công phu võ nghệ của Tiểu Vương gia còn trội hơn thằng bé đó gấp mấy lần.

Người này tuy nhỏ con mà giọng nói cực kỳ to lớn, khiến cho những kẻ đứng chung quanh nghe như chột ráy. Họ ngẩng cổ nhìn thì người ấy liếc hai luồng nhãn tuyến phát ra sáng ngời, khiến ai cũng phải xanh mặt, gục vội đầu xuống. Người tóc bạc lại tiếp:

—Tiểu Vương gia mình đã luyện được công phu như vậy, thật không uổng công mười năm lao khổ.

Người mắt sáng hạ thấp giọng ghé vào tai người đầu bạc nói:

—Này Lương công, anh thử đoán xem công phu chưởng pháp của Tiểu Vương gia thuộc môn phái nào ?

Người đầu bạc nghe hỏi, cười hô hố nói:

—Hồ lão đệ ! Các người và ta ai xem qua cũng thấy lối xuất thủ của Tiểu Vương gia thật là linh động, bay bướm. Đây chính là công phu của Toàn-Chân giáo mới có được như vậy.

Người mắt sáng gật đầu khen và nói:

—Đúng rồi ! Tiểu vương nhà mình chắc đã thụ giáo với môn phái ấy, Chỉ có điều Toàn-Chân giáo người nào cũng chống đối ngoại bang cố sao lại chịu rèn luyện con trai của Vương gia nhỉ ?

Người tóc bạc lại cười lớn đáp:

—Hồ lão đệ chớ cho đó là điều lạ. Bởi vì Lục Vương gia nhà mình tuy là một vị vương hầu song có lòng hiếu khách, chịu hạ mình kết giao với các anh hùng hào hiệp trong khắp gầm trời. Cho nên, ngài đã có lệnh triệu vời thì ai cũng hạ cố. Ví dụ Hồ lão đệ chẳng hạn, một tay hào kiệt nổi danh tung hoành khắp chốn Sơn-Đông, Sơn-Tây, thế mà Lục Vương gia cũng còn mời được hưởng hồ là ai.

Người mắt sáng thấy người đầu bạc tâng bốc mình, thích chí cười vang. Người đầu bạc lại đưa mắt nhìn qua lối đánh của Quách-Tĩnh rồi hỏi người mắt sáng:

—Ta đố Hồ lão đệ biết thằng nhỏ xác láo kia thuộc môn đệ phái nào ?

Người mắt sáng nói:

—Ta xem lối đánh của hấn không phải một thầy, mà hình như lối học góp. Như vậy ắt hấn có nhiều vị sư phụ.

Gần đó có một người nghe nói, lên tiếng xen vào:

—Bành trại chúa nói đúng đấy ! Theo tôi biết, bọn sư phụ của nó là một lũ người xưng danh Giang-Nam Thất quái.

Mục-Dịch đưa mắt nhìn người mới lên tiếng thì thấy người ấy gầy gò, da xanh, trên trán có ba cục u rất lớn. Ông ta thầm nghĩ: “Hấn gọi người mắt sáng kia là Bành trại chúa, thế thì Bành trại chúa là tên tướng cướp nổi danh trong thiên hạ ai cũng nghe tiếng. Nay nó lại đến đây ư ? Còn Giang-Nam Thất quái là những kẻ đã vang dội tiếng tăm ở Trung-Nguyên cách nay hai mươi năm, nay họ còn sống sao ?”

Mục-Dịch đang trầm ngâm suy nghĩ, chợt thấy người da xanh trên trán có ba sừng nhẩy xổ tới tới gườm mắt hét lớn:

—A ! Thằng nhãi con kia ! Mày cũng dám đến đây ư ?

Vừa nói, người ấy vừa đưa tay ra sau lưng rút ra một chiếc cương thoa nhẩy lẹ như gió vào vòng chiến.

Nguyên người da xanh, có ba cái u trên trán này là sư thúc của Hoàng-Hà-tứ-quỷ tên là Hâu-Thông-Hải, có biệt hiệu là Tam-đầu-giao.

Khán giả thấy Hâu-Thông-Hải nhẩy vào, ai cũng yên trí là Hâu-Thông-Hải sẽ ra tay giúp sức với Công tử kia hạ Quách-Tĩnh nhưng không, Hâu-Thông-Hải không hướng về Quách-Tĩnh mà quắc mắt nhìn vào một thiếu niên mặt lộ lem, quần áo bẩn thỉu đang đứng trong đám khán giả.

Thấy Hâu-Thông-Hải xông đến trước mặt, thiếu niên mặt lộ cười lạnh, nói lớn:

—Ê ! Cái thằng ba sừng ! Có ta đây !

Hâu-Thông-Hải tức uất người phùng mang trợn mắt nhẩy theo. Cả bọn Hoàng-Hà-tứ-quỷ đứng đằng sau sư thúc cũng hùa nhau đuổi tới.

Quách-Tĩnh đang đấu với Công tử thấy lạ, liếc mắt nhận ra thiếu niên mặt lộ lem đó là Hoàng-Dung, người bạn mới của mình, lòng rất lo lắng.

Công tử thừa lúc Quách-Tĩnh phân tâm, lẹ chân đá vút vào đùi một cái. Quách-Tĩnh nhảy vọt ra ngoài vòng chiến, vẫy tay nói với Tiểu Vương:

—Hãy khoan ! Ta chạy đi đàng này một chút rồi sẽ trở lại giao đấu.

Chàng Công tử hết sức ngạc nhiên nhưng cũng phải bật cười, nói:

—Thôi thì mi cứ chịu nhận thua đi cho rồi.

Quách-Tĩnh lo cho bản mình lâm nguy, nên không muốn cùng chàng Công tử đối đáp, cứ việc co giò chạy về hướng Hoàng-Dung bị đuổi.

Bỗng nghe có tiếng giày của Hoàng-Dung chạy lại, miệng cười hí hả tỏ ra thích thú. Đàng sau, Hầu-Thông-Hải mặt giận hầm hầm, vừa đuổi vừa chửi rủa, tay cầm chiếc cương thoa cứ đâm lấy đâm để. Hoàng-Dung tay chân lạnh lẹ vô cùng làm cho cương thoa của Hầu-Thông-Hải đâm trật cả.

Cây cương thoa của Hầu-Thông-Hải là một món võ khí sắc bén phi thường, có ba mũi nhọn phản chiếu ánh mặt trời nên lúc nào cũng loang loáng ánh sáng. Ngọn cương thoa đã lợi hại như thế, Hầu-Thông-Hải còn tạo thêm ba cái vòng vàng để mỗi khi sử dụng phát ra tiếng «xoang xoảng» áp đảo tinh thần đối phương.

Hoàng-Dung chạy trốn vào đám đông người, lúc ở bên này lúc ở bên kia lúc sang bên nọ, làm cho thầy trò họ Hầu cứ lẻo đẹo theo sau. Họ chạy sấn vào đâu thì số người xem lại dạt ra cả đến đó.

Chớp mắt, Hoàng-Dung ở đâu kia chui ra cười khanh khách. Hầu-Thông-Hải chạy vội đến thì Hoàng-Dung đã chui đi nẻo khác.

Khán giả thấy thế, vỗ tay cười lớn. Họ cười không phải chỉ vì thấy ba cục bứu trên trán Hầu-Thông-Hải mà họ cười vì thấy hai bên má của họ Hầu vấy tèm lem hai vệt lọ, chừng như đã bị Hoàng-Dung bẹt vào đấy.

Hầu-Thông-Hải hơi giận thấu trời, hung hăng xốc ngọn cương thoa tìm đuổi Hoàng-Dung mãi. Hoàng-Dung len lỏi vào đám đông người cười khanh khách. Đến khi Hầu-Thông-Hải đã thấm mệt dừng lại thở dốc thì Hoàng-Dung cũng dừng lại, lấy tay vẫy rối rít. Bị chọc giận, Hầu-Thông-Hải lại nhịn thở đuổi theo, đưa ngọn cương thoa lên trước mặt hét:

—Nếu ta không bắt được thằng mặt lọ này lột da róc xương thể chẳng phải là người.

Vừa nói, Hầu-Thông-Hải vừa vung cương thoa rỗng rảng chạy theo. Hoàng-Dung thấy vậy cứ chạy từ từ, đợi cho Hầu-Thông-Hải đến gần thì mới vụt chạy như biến.

Khán giả lại được dịp cười đến vỡ bụng.

Quách-Tĩnh nhận thấy tài lanh lẹ và bản lĩnh của Hoàng-Dung lấy làm kinh ngạc. Bây giờ chàng mới tỉnh ngộ hiểu ra rằng trước đây tại Trương-Gia-Khẩu chính Hoàng-Dung đã điểm huyết tám người đàn bà giả trai, và cũng chính Hoàng-Dung đã lẹ tay đánh cắp bốn vật ám khí trong bọc của Công tử áo gấm kia. Rồi cũng chính Hoàng-Dung đã đánh đuổi bọn Hầu-Thông-Hải và trói bọn Hoàng-Hà-tứ-quỷ lên đọt cây cao.

Về phía khách quan, trong nhóm tông nhân của Công tử có hòa thượng Linh-Trí-Thượng-Nhân và đồng bọn cùng nhau bàn luận luôn mồm.

Linh-Trí-Thượng-Nhân vốn là nhà sư thuộc Tây-Tạng Mật-tông và cũng là một tay võ nghệ uyên thâm lại luyện được «Đại thủ ấn» cực kỳ lợi hại.

Còn người tóc bạc tên Lương-Tử-Ông là vị tôn sư một phái ở Trường-Bạch sơn. Lương-Tử-Ông có thân hình tráng kiện, ra vẻ tiên phong đạo cốt vì từ lúc nhỏ ông được ăn toàn thứ dã sơn nhân sâm và các vọ thuốc bắc đại bổ cho nên giữ được bộ mặt không già, mà võ công thực là cao diệu, nên đã mệnh danh là «Sâm tiên lão quái».

Con người mắt sáng như điện thì tiếng tăm đã vang dội ở Trung-Nguyên. Hắn tên là Bành-Liên-Hổ, biệt hiệu là «Thiên thủ nhân đồ». Nói đến Bành-Liên-Hổ thì từ đàn bà góa cho đến con cô ai cũng sợ, nhất là về mạn bắc Đại giang, con nít khóc dai chỉ dọa một câu: «Nín đi ! Bành-Liên-Hổ tới kia !» là nó nín ngay. Coi đó thì biết Bành-Liên-Hổ là tay giết người rùng rợn đến bực nào.

Bấy giờ, thấy Hầu-Thông-Hải đuổi theo Hoàng-Dung, họ bàn tán với nhau. Lương-Tử-Ông nói:

—Thời ta còn ở quan ngoại có nghe danh Quý-Môn-Long-Vương là tay võ công trùm thiên hạ, thế sao đồ đệ lại hèn mạt thế nhỉ ?

Bành-Liên-Hổ nghe nói chỉ cau mày không đáp. Vì hắn vốn chơi thân với Quý-Môn-Long-Vương, hắn đã rõ Hầu-Thông-Hải là một kẻ võ nghệ kinh người, không hiểu sao hôm nay như thế ! Hắn nghi hoặc bứt rứt không an.

Nhân có cuộc đỏi bắt giữa Hoàng-Dung và Hầu-Thông-Hải nên cuộc đấu chiến giữa Quách-Tĩnh và Công tử kia tạm hòa hoãn, hai bên có thì giờ nghỉ tay chút ít.

Chàng Công tử tuy võ nghệ cao cường song là một vị Vương tử sức dẻo dai không có mấy, nên dù đã đập ngã Quách-Tĩnh năm sáu lần cũng không thắng nổi Quách-Tĩnh mà tay chân mỗi rã rượi, vừa đói lại vừa khát, chàng rút khăn ra lau mồ hôi trên trán đang đổ xuống ướt đầm.

Mục-Dịch nãy giờ đứng ôm cột cờ «Tỉ võ chiêu quân» thấy Quách-Tĩnh thoi đánh, vội bước đến an ủi, tỏ ý mời Quách-Tĩnh về nhà trọ để tạ ơn.

Đột nhiên nghe có tiếng cương thoa chạm nhau rang rảng, Hoàng-Dung và Hầu-Thông-Hải kẻ trước người sau lao mình về phía khán giả, lần này trong tay Hoàng-Dung có cầm hai mảnh giẻ áo, còn Hầu-Thông-Hải thì áo bị rách mất một miếng trước bụng khá lớn để lộ làn da đen sì, trông thật buồn cười.

Họ chạy vòng đỏi nhau một lúc thì có Ngô-Thanh-Liệt và Mã-Thanh-Hùng, kẻ cầm roi, người vác thương đỏi đến. Nhưng lúc hai người này thở hồng hộc chạy đến thì Hầu-Thông-Hải đã đỏi Hoàng-Dung vào đường nào mất dạng. Hai quý Hoàng-Hà chỉ biết trở mắt nhìn trong hậm hực.

Khán giả cho là chuyện quái quắc, cùng vỗ tay cười rộ lên một lượt.

Chợt phía Tây có tiếng la hét om sòm, rồi hơn vài mươi tên sai dịch và một lũ phu kiệu, lăm lăm chiếc roi trên tay loang ra hai bên để dọn đường. Họ đỏi hết mọi người và vụt đánh lung tung. Cả rừng khán giả đứng xem đều sợ hãi tránh ra. Nhìn về phía góc đường thì thấy một cái kiệu khá lớn, phủ ngoài toàn gấm vóc do mười tên phu lực lưỡng khiêng bon bon chạy lại. Chưa ai hiểu ra sao thì bọn gia bộc của Công tử kêu lên:

—Vương Phi ! Vương Phi đã đến !

Chàng Công tử thấy gia bộc nói thế tỏ vẻ không vui, cau mày mắng:

—Chúng bay đa sự ! Ai bảo chúng bay bẩm báo với Vương Phi ?

Cả lũ gia bộc nghe Tiểu Vương chúng mắng, sợ hãi vô cùng chẳng dám há mồm, đợi lúc cỗ kiệu phủ gấm vào đến đấu trường mới dám xúm xít chen nhau vào chấp tay lạy lạy lấy lấy để.

Chợt thấy rèm châu lay động, trong kiệu có tiếng một thiếu phụ êm dịu như tiếng chim oanh nói vọng ra:

—Con ơi ! Sao con đi chơi lại gây chuyện đánh nhau ? Áo ở đâu không mặc ? Thôi hãy trở về mau !

Mục-Dịch tuy đứng xa cũng nghe rõ tiếng nói của thiếu phụ, một giọng nói trang nhã và du dương làm sao, khiến ông ta giật nảy người thầm nghĩ: “Quái lạ ! Sao giọng nói của vị Vương Phi quyền quý này lại giống giọng nói của vợ mình thế ? Hay là...” Mục-Dịch không dám nghĩ hơn nữa, vội xua ý nghĩ trong óc mình, tự bảo: “Rõ mình lẩn thẩn, ngu đần ! Người ta là một Vương Phi của nước Đại Kim, cành vàng lá ngọc, mình lại dám sánh với vợ mình là một chị nhà quê lem luốc !”

Nhưng tính tò mò của người vẫn không để Mục-Dịch bỏ qua. Ông ta giả vờ đến bên chiếc kiệu, liếc trộm nhìn xem thiếu phụ đó ra sao. Nhưng ông ta chỉ thấy cánh tay thiếu phụ thò ra, thon thon trắng, đưa mảnh khăn cho Tiểu Vương và nói mấy câu nhỏ nhỏ không nghe rõ. Tuy nhiên nhìn vào nét mặt của Tiểu Vương, Mục-Dịch cũng đoán được là bà Vương Phi đã dùng lời răn dạy đứa con bà.

Tiểu Vương với giọng nũng nịu đáp:

—Thưa thân mẫu, thân mẫu đừng trách con nữa ! Con ham chơi một chút nào có dám gây gỗ gì đâu.

Trong kiệu, giọng nói của Vương Phi lại êm đềm vọng ra:

—Ừ thôi ! Mẹ không trách con nữa ! Con mặc áo vào rồi theo về với mẹ.

Một lần nữa, Mục-Dịch lại hết sức ngạc nhiên, mặt ông ta tái nhợt, nghĩ thầm: “Trong thiên hạ sao lại có người có giọng nói giống hệt vợ mình đến thế ?” Ông ta muốn dòm vào kiệu nhưng rèm châu bốn bề bao phủ không sao thấy được.

Lúc này, một anh sai phu theo hầu Vương Phi đã chạy đến bên Quách-Tĩnh, giật lấy chiếc áo cấm bào rồi quát mắng:

—Đồ con ranh ! Dám xâm phạm đến Tiểu Vương gia sao ? Mà liệu có được bao nhiêu cái đầu mà liều lĩnh thế ?

Dứt lời, hấn cầm roi quất vào đầu Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh né mình tránh roi, vòng tay lại như cây cung, nắm lấy tên sai nha đập một cái. Tên sai nha ngã lăn ra đất.

Vẫn chưa thôi, Quách-Tĩnh giật lấy roi quật vun vút hét:

—Vô cớ chúng bây dám đánh người ư ?

Dân chúng đứng chung quanh đều chắc lưỡi thì thầm:

—Ôi ! Thằng bé thế mà gan to, dám dùng roi đánh lại bọn quân hầu của Vương Phi nhỉ.

Tất cả hơn mười tên sai dịch hè nhau quát lên một lượt xông vào, bị Quách-Tĩnh đâm cho mỗi đứa một cái té nằm lăn ra đất.

Tiểu Vương gia thấy vậy nổi giận hét:

—Đến bây giờ mà người chưa mở mắt ra ư ? Còn dám vô lễ như vậy ?

Vừa nói, Tiểu Vương vừa ra quyền đánh thẳng vào ngực Quách-Tĩnh. Quách-Tĩnh lùi lại một bước để tránh đòn, rồi múa quyền trả miếng.

Thế là hai bên lại hăng hái tái đấu.

Vương Phi ở trong kiệu thấy thế vội gọi con.

Tiểu Vương gia không sợ mẹ, vì hấn ý là con cứng, chỉ quay mặt lại nói:

—Thưa mẹ ! Bữa nay con không đập chết thằng này quyết chẳng chịu về đâu.

Tiểu Vương gia nói dứt lời xông vào đánh Quách-Tĩnh. Vì hấn muốn khoe tài trước mặt mẹ, nên dùng những thế rất độc. Quách-Tĩnh bị hai lần té quỵ xuống đất.

Lúc này, Mục-Dịch đã có ý định, không thèm nhìn ngang nhìn ngửa mà cũng chẳng thèm để ý đến Quách-Tĩnh đang đấu nhau, cứ ngẩng cổ nhìn vào chiếc kiệu. May sao, một góc rèm di động để lộ ra một con mắt đẹp như chim phượng, vài sợi tóc mai đen nhánh phất phơ bay theo chiều gió.

Mục-Dịch tuy chưa nhìn rõ mặt, nhưng ông ta bỗng ngây người ra, đứng trờ như một pho tượng. Có lẽ ông ta mất bình tĩnh trước sắc đẹp khuynh thành của Vương Phi chăng ?

Trong trận, Quách-Tĩnh tuy bị Tiểu Vương gia đánh ngã liền hai cái, nhưng chàng vẫn gượng lên được và xông bổ vào hỗn chiến như thường, càng đánh Quách-Tĩnh lại càng khỏe hơn.

Tiểu Vương gia thấy Quách-Tĩnh liều lĩnh, đã mấy lần dùng thế độc định đánh cho gãy xương, nát thịt, nhưng chẳng ngờ Quách-Tĩnh đã học được nội công rất sâu sắc, da thịt cứng rắn như thép.

Trong lúc hai bên còn đang say mê đấm đá thì Hoàng-Dung và Hầu-Thông-Hải từ đâu chạy đến, kẻ trước người sau, người thì cười lạnh lạnh kẻ chửi rửa vang trời.

Lần này thì nét mặt Hầu-Thông-Hải bơ phờ, chiếc mũ trên đầu tụt mất tự lúc nào để lộ một búi cỏ khô kết thành một cái chỏm mà xưa nay Hầu-Thông-Hải vẫn giấu kín trên đỉnh đầu.

Nguyên búi cỏ này là ký hiệu bán hàng của Hầu-Thông-Hải, nghĩa là mỗi khi hấn cần tiền ai hấn chỉ chìa búi cỏ này ra tự nhiên tài chủ nạn nhân đó phải cung ứng lập tức. Nếu chậm trễ hấn chặt đầu không điều kiện. Vật kín nhà nghề đó chẳng biết Hoàng-Dung đã trêu tức thế nào mà Hầu-Thông-Hải quá mệt nhọc, hơi hải để lộ chân tướng như vậy.

Mặt sau Hoàng-Dung thì hai quý Hoàng-Hà ủa nhau chạy đến. Nhưng thoát một cái, Hoàng-Dung đã lẩn đầu mất, rồi chỉ trong nháy mắt, Hoàng-Dung lại từ trong đám đông xuất hiện, không thấy Hầu-Thông-Hải và bọn đồ đệ đâu cả.

Cả bọn cao thủ như Sâm-tiên-lão-quái Lương-Tử-Ông đều lấy làm thắc mắc không hiểu thằng bé mặt lợ lem kia thuộc vào loại nhân vật nào mà làm khốn được thầy trò họ Hầu như vậy.

Trong vòng đấu, hai thiếu niên vẫn anh dũng so tài. Họ đánh nhau mỗi lúc một hăng, không còn có thể nhận được bên nào hơn bên nào kém nữa.

Liền một lúc, Quách-Tĩnh sử dụng hai chiêu «Phân thân thác cốt» hết sức tuyệt mỹ, cố làm sao điểm trúng huyết đạo của đối phương. Tình thế đó buộc lòng Tiểu Vương gia phải xuất hết bảy mươi hai thế «cầm nã» ra chống đỡ.

Thấy cuộc đấu chiến mỗi lúc một quyết liệt mà Tiểu Vương gia lần hồi giảm sức, hơi thở người ngoài đã nghe rõ, nên bọn Lương-Tử-Ông và Linh-

Trí-Thượng-Nhân lo ngại. Họ luôn tay mân mê ám khí, phòng khi Tiểu Vương gia gặp khốn thì tung ra đánh chết Quách-Tĩnh cứu chủ.

Lúc này, Quách-Tĩnh đánh tới một quyền như gió, Tiểu Vương gia cúi mình tránh được và đánh trả lại một đòn rất mãnh liệt. Quách-Tĩnh thừa lúc đòn quyền của đối phương chưa tới, quặp tay lại lườn vào sườn, chụm năm đầu ngón tay lại cong như lưỡi câu đánh hất lên. Chẳng những thế, đồng thời Quách-Tĩnh còn quật tay phải túm luôn cổ Tiểu Vương gia vật xuống.

Đến lúc này, Tiểu Vương gia mới thấy cái gan dạ của Quách-Tĩnh. Chàng thất kinh, vội đưa tay trái lên ôm vào cổ Quách-Tĩnh và ghì lấy để khỏi ngã.

Thế là hai người ôm thành một cục, dùng nội công để vật ngã nhau, tranh thủ một phen cuối cùng.

Khán quan đứng ngoài hồi hộp, họ nhón chân, ngẩng đầu lên theo dõi từng li từng tí.

Bấy giờ bà Vương Phi đang giấu mặt trong kiệu cũng phải thò ra ngoài rèm, lấy tay vẫy rối rít, mồm ú ớ không ra tiếng.

Cha con Mục-Dịch lúc này thấy đôi trẻ quyết chiến, không còn để ý dòm ngó Vương phi nữa, chú mục vào hai đấu thủ không rời.

Chợt một tiếng «bách» ! Mặt Quách-Tĩnh đã bị một tát nẩy lửa.

Nguyên vì Tiểu Vương quá lẹ tay, lòn tay ra đằng sau tung một cái lẹ như chớp, đánh vào mặt Quách-Tĩnh không kịp đỡ.

Quách-Tĩnh bị một đòn khá nặng, tối cả mặt mày, buông đối thủ ra. Tuy nhiên, Quách-Tĩnh không lấy thế làm sợ hãi, đưa tay chụp lấy được tà áo của Tiểu Vương gia, bậm môi giật mạnh một cái.

Tiểu Vương gia dẫu võ công đã sâu sắc, nhưng cũng không sao gượng được đành phải té bạch xuống đất.

Chỉ loáng mắt, Tiểu Vương gia đã búng người lên, nhưng Quách-Tĩnh lanh tay hơn kéo mạnh xuống và cả hai đối sức ngã chổng lên nhau.

Tiểu Vương gia nằm trên nên có hoàn cảnh thuận tiện đứng dậy trước, vội chạy vút vào chỗ quân sĩ giật một ngọn giáo của tên hầu cận Vương Phi nhẩy ra đâm thẳng vào người Quách-Tĩnh.

Lúc này bức màn che nơi cổ kiệu đã buông xuống, Vương Phi không thò đầu ra nữa, chỉ thấy một cái bóng đang lau mồ hôi và thốn thức. Có lẽ Vương Phi thấy con vừa thoát nạn nên đã mừng lo đến toát mồ hôi chăng.

Tiểu Vương gia dùng mũi giáo đâm tiếp Quách-Tĩnh ba lần. Quách-Tĩnh phải ba lần lăn tròn để tránh.

Hàng quan khách trông thấy ai nấy đều lo cho Quách-Tĩnh tay không, dẫu tài năng đến đâu cũng không thể thoát khỏi tử thần.

Ngay Quách-Tĩnh cũng phải hết hồn khi thấy ngọn giáo của Tiểu Vương gia tròn xoe cứ veo veo đâm tới, làm cho Quách-Tĩnh không sao nhồm dậy được, đành phải nằm ngửa trên đất, dùng thế «tay không cướp đao» mà chống đỡ. Nhưng mấy lần Quách-Tĩnh túm bắt ngọn giáo đều vô hiệu. Tiểu Vương gia đã sử dụng ngọn giáo rất thần tình, điêu luyện ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Quách-Tĩnh đang trong thế hiểm nghèo, may sao chàng gạt được mũi giáo, chống tay gượng dậy được, liền nhảy phóc về phía Mục-Dịch cướp lấy cây cờ «Tỉ võ chiêu thân» dùng thế «Bát vận biên nhật» đỡ tạt ngọn giáo của Tiểu Vương gia ra, lá cờ bay phấp phập.

Tiểu vương lùi lại một chút, cầm chặt lấy đốc thương, đâm tới tròn xoe như mũi tơ hồng, mũi thương loang loáng như ánh điện quang.

Quách-Tĩnh vớ được cây cờ như kẻ sắp chết đuối chụp được cây cọc, nên chàng uy dũng lạ lùng, sử dụng luôn thế «Phục ma trượng pháp» của vị đại sư phụ Kha-Trấn-Ác truyền dạy từ ngày ở Mông-Cổ.

Nguyên «Phục ma trượng pháp» này do Kha-Trấn-Ác sáng chế vì ông ta vừa mù vừa què phải đấu với Mai-Siêu-Phong nên ông tìm luyện nên trượng pháp cực kỳ lợi hại. Trượng pháp này bí ẩn khôn lường, lúc tiến lúc thối, lúc đánh lúc đâm, địch thủ không tài nào lường trước được.

Tiểu vương cả kinh, chùn tay lại, ngọn thương sắc sảo không dám tung hoành như trước nữa.

Hai bên đã đấu trong trạng thái quân bình làm cho khán giả bớt phần hồi hộp.

Mục-Dịch trước đây đã nhìn trộm khóe mắt Vương Phi và giọng nói dịu hiền như tiếng oanh thỏ thẻ, ông ta trầm ngâm mơ màng đến một dĩ vãng. Vâng ! Một dĩ vãng gói kín trong tâm tư của Mục-Dịch mà chốc nữa đây chúng ta sẽ có dịp tìm hiểu đến.

Điều lạ lùng hơn nữa đến với Mục-Dịch là từ lúc Tiểu Vương gia vung giáo đánh Quách-Tĩnh, Mục-Dịch nhận xét lối đánh đỡ không sai khác với lối đánh giáo gia truyền của họ Dương sơn hậu.

Lối đánh giáo này tuy «Dương gia thương pháp» chia làm nhiều ngành, nhiều phái, lại phân ra từng chi, từng nhóm, nhưng chung quy cũng chỉ một đường lối gia truyền. Còn ngành chính cốt của họ Dương vẫn có lối bí truyền độc đáo và đặc biệt khác hẳn.

Lối đánh của Tiểu Vương lại đúng vào công phu độc đáo chính cốt họ Dương. Chính môn này đã có một khoản ước chỉ truyền cho con trai, không truyền cho con gái. Cho nên, ngay ở khoảng đất về phương Nam cũng ít người biết đến. Thế mà tại sao hiện nay, giờ phút này, lối đánh thương đó lại lọt vào tay một Tiểu Vương gia nước Kim ?

Mục-Dịch xem kỹ, không còn cho mình lằm lạc được nữa, lòng đau xót vô cùng, đôi dòng nước mắt rướm rướm chảy.

Người con gái của Mục-Dịch mãi miết theo dõi cuộc đấu, bỗng thấy cha nàng khóc, đáng lẽ nàng có đôi lời an ủi, nhưng nàng cứ để cho cha khóc. Vì nàng biết chỉ có khóc mới vui được niềm ưu tư sâu muện đã chất chứa trong lòng ông ta hơn chục năm qua. Nàng sầu mặt lại không dám nhìn cha nàng, vì nàng sợ rằng nước mắt của mình cũng sẽ tràn ra tức khắc.

Bấy giờ, nàng không muốn trong cuộc đấu có kẻ thắng người thua. Đối với Quách-Tĩnh, vị tiểu hiệp sĩ đã xả thân cứu lấy danh dự của cha con nàng, nếu thua lòng nàng không muốn. Còn vị Tiểu Vương kia, một người tài ba lỗi lạc, nàng đã từng dạo gót khắp mười ba tỉnh chưa gặp một đối thủ, nay gặp Tiểu Vương này, dẫu đã khinh khi phụ bạc nàng mà nàng mến chuộng tài ba nên vẫn không nỡ ghét.

Trận đấu lúc này lại sôi nổi hơn, người ta chỉ thấy loang loáng mũi thương cuộn tròn lấy cột cờ phát phối, ai cũng có một cảm tưởng như một cuộc tranh hùng để đoạt ấn soái của các tướng lãnh giữa triều đình.

Trong kiệu, bà Vương Phi thấy trời đã về chiều mà con mình mồ hôi nhễ nhại, liền khoác tay gọi lớn:

—Thôi con ! Nghỉ tay kéo mệt !

Bành-Liên-Hổ nghe lệnh của Vương Phi liền nhảy vào trường đấu, đưa mạnh tay lên bắt lấy cán cờ.

Quách-Tĩnh giật mình vì thấy tay mình đau nhói, cây cờ tự nhiên bay bổng lên không, thật là kinh dị. Từ bé đến lớn Quách-Tĩnh chỉ thấy có Mai-Siêu-Phong, còn ngoài ra chưa hề gặp một địch thủ nào có sức khỏe ghê gớm như thế.

Chỉ nghe làn gió lộng, Quách-Tĩnh thấy cơ thể mình như bủn rủn, chàng biết địch thủ đánh vào mình, liền co giò nhảy tọt ra ngoài. Tuy nhiên, Quách-Tĩnh lanh lẹ đường ấy cũng không sao tránh thoát đòn của Bành-Liên-Hổ. Chân chàng tê lên, té xỉu xuống đất không đứng dậy nổi nữa.

Đánh ngã Quách-Tĩnh, Bành-Liên-Hổ có vẻ tự đắc, hướng về phía Tiểu Vương vừa cười vừa nói:

—Tôi xin để thằng ấy mặc tình Tiểu Vương gia định đoạt số phận nó.

Dứt lời, Bành-Liên-Hổ thở phồng lên một cái, đứng nguyên chỗ cũ, quàng tay ra đằng sau nắm lấy đầu Quách-Tĩnh giở hồng lên đặt vào giữa như xách một con nhái.

Quách-Tĩnh quá hoảng sợ đâm ra liều lĩnh, vận hết nội công vào hai cánh tay đâm vào bụng Bành-Liên-Hổ một cái.

Khán giả thất kinh ! Không phải lo sợ Quách-Tĩnh đâm vỡ bụng Bành-Liên-Hổ, mà sợ Bành-Liên-Hổ nổi giận vật Quách-Tĩnh xuống đất thì thịt xương đều nát nhểu.

Trong lúc đó, chợt bên ngoài có tiếng quát lớn:

—Hãy khoan ! Hãy khoan !

Rồi một người mặc y phục màu trắng nhảy vọt vào như một bóng ma, lơ lửng trên cao, tay cầm một thứ binh khí quái dị.

Chưa ai trông kịp, dị nhân đó đã phát tay một cái, binh khí quái gở kia quần chặt vào cổ tay Bành-Liên-Hổ như buộc một sợi dây.

Bành-Liên-Hổ vốn là tay bản lĩnh, võ công cực giỏi, thấy thế vội buông Quách-Tĩnh ra đánh «veo» một cái, tay túm lấy binh khí bẻ gãy, đồng thời đánh tiếp một quyền thế mạnh như vũ bão.

Dị nhân hết sức kinh ngạc thấy đối phương quả thật bản lĩnh cao cường, liền cúi đầu xuống quàng tay bế Quách-Tĩnh nhảy trái sang một bên.

Lúc này, khán giả mới có dịp nhận định, thấy dị nhân đó là một đạo sĩ, mặc y phục màu trắng, người nhỏ mảnh khảnh, tuổi trung niên, tay cầm chiếc phát trần nhưng đã bị Bành-Liên-Hổ bẻ gãy chỉ còn cái cán.

Sau khi trao đổi một đường quyền, vị đạo sĩ và Bành-Liên-Hổ đều quắc mắt nhìn nhau.

Đạo sĩ chẳng những biết được võ công của đối thủ mà còn rõ được đối thủ là ai, nên chậm rãi hỏi:

—Túc hạ có phải Bành trại chúa danh trấn thiên hạ có chăng ? Bữa nay bản đạo được gặp mặt thật lấy làm vạn hạnh.

Bành-Liên-Hổ khoanh tay đáp lễ và nói:

—Chẳng dám ! Tiện danh không dám làm nhảm tai đạo trưởng, chỉ mong đạo trưởng cho biết pháp hiệu.

Đạo sĩ chẳng thềm đáp, lời đưa chân trái ra đạp mạnh xuống đất một cái.

Khán giả rồ lên một tiếng kinh dị, vì trước mặt đạo sĩ đã sụp xuống một lỗ sâu, in rõ lốt giày của đạo sĩ. Ở đây thuộc về phương Bắc, đất rắn như gạch, thế mà đạo sĩ chỉ dậm xuống một cái đất lún thành một cái hố, xem thế thì biết võ công của đạo sĩ đến bậc nào rồi.

Bành-Liên-Hổ thất thần nói:

—Thưa đạo trưởng, dấu chân ngài vừa để đó có phải ngài là Ngọc-dương-tử Vương chân nhân, được người đời kính tặng là «Thiết cước tiên» chăng ?

Đạo sĩ nghiêng đầu đáp:

—Vâng ! Bành trại chúa nói đúng đấy ! Bản đạo chính là Vương-Xứ-Nhất. Nhưng còn hai tiếng chân nhân bản đạo thực tình chẳng dám nhận.

Bành-Liên-Hổ và cả bọn nghe nói toát mồ hôi, vì họ đã từng nghe trong Toàn-Chân giáo có Vương-Xứ-Nhất là bậc kỳ tài, dùng bàn chân làm chấn động anh hùng hiệp khách. Ngay như Trường-Xuân-tử Khuu-Xứ-Cơ đã vang danh đó đây mà cũng chưa có biệt tài như vậy. Do đó, khách anh hùng phải suy tôn ông ta tước hiệu là «Thiết cước tiên» và chỉ nói đến Ngọc-Dương-tử hoặc Vương chân nhân chứ không dám gọi thẳng tên Vương-Xứ-Nhất.

Wương-Xứ-Nhất thấy cả bọn trở mắt nhìn mình, nên chậm rãi trở tay vào Quách-Tĩnh nói với Bành-Liên-Hổ:

—Bần đạo chưa từng quen biết với vị tiểu anh hùng này. Tuy nhiên, thấy hấn trẻ người mà gan dạ, có khí phách hào hùng nên bần đạo chẳng nệ mình tài hèn sức yếu, liều sinh xông vào đây để xin Bành trại chủ tha chết cho hấn.

Bành-Liên-Hổ thấy Vương-Xứ-Nhất ăn nói tuy khiêm tốn nhưng khí phách, thì nghĩ rằng Toàn-Chân giáo là một môn phái toàn cao thủ, nếu động đến đó ắt bị hại, liền tỏ ý làm thân nói:

—Dạ, dạ ! Được lắm ! Việc đó đáng gì !

Wương-Xứ-Nhất cúi đầu đáp lễ để từ tạ Bành-Liên-Hổ, đoạn chuyển lên mấy bước trừng mắt nhìn vào vị Tiểu Vương gia hỏi:

—Tên mày là gì ? Sư phụ mày là ai ?

Nãy giờ, Tiểu vương thấy lối xuất thủ của Vương-Xứ-Nhất lấy làm kinh sợ, mong cho Vương-Xứ-Nhất làm ngơ không nói đến mình, ngờ đâu Vương-Xứ-Nhất lại hỏi vặn câu ấy. Tiểu Vương run rẩy đáp:

—Dạ, tiểu tử tên là Hoàng-Nhan-Khang, còn tên của sư phụ tiểu tử thật tình không dám nói.

Wương-Xứ-Nhất dụi giọng nói:

—Được ! Mi giấu tên sư phụ mi cũng được, song ta hỏi người dạy mi có phải là người trên má có nốt ruồi đỏ chẳng ?

Hoàng-Nhan-Khang thấy Vương-Xứ-Nhất biết rõ như vậy, thất kinh trở mắt nhìn không nói ra lời, chỉ gật đầu là đúng.

Wương-Xứ-Nhất lại hỏi tiếp, nhưng bằng một giọng chề trách:

—A ! Ta thừa hiểu sư phụ của mi là Khưu-Xứ-Cơ. Nhưng ta hỏi mi, trước khi sư phụ mi kết nạp làm đệ tử truyền dạy võ nghệ, đã dạy cho mi những gì thử nói nghe.

Hoàng-Nhan-Khang thấy Vương-Xứ-Nhất sư thúc hỏi câu quan trọng, có vẻ sợ hãi cúi đầu gằm mặt xuống, không sao đáp lời.

Giữa lúc đó, Vương Phi ngồi trong kiệu gọi ra:

—Khang con ! Hãy về kéo trời tối rồi !

Hoàng-Nhan-Khang tuy còn trẻ tuổi song có nhiều cơ xảo, chàng thầm nghĩ: “Câu chuyện bữa nay nếu đến tai Khưu sư phụ của mình tất mình sẽ bị trọng phạt. Mà ông này lại là sư đệ của sư phụ mình làm sao giấu được.” Nghĩ như thế, Hoàng-Nhan-Khang nảy ra một ý, chấp tay thủ lễ và nói với Vương-Xứ-Nhất:

—Nếu đạo trưởng đã biết sư phụ tiểu tử tức là đạo trưởng là bậc tiền bối của tiểu tử. Vậy xin đạo trưởng vui lòng quá bộ đến tộ xá, để tiểu tử được học đôi lời chỉ giáo và đồng thời tiểu tử xin tạ tội.

Vương-Xứ-Nhất gằm lên một tiếng chưa kịp trả lời thì Hoàng-Nhan-Khang đã chấp tay xá Quách-Tĩnh một cái và nói:

—Nếu tôi và Quách huynh không vật lộn nơi đây làm sao yết kiến được quý nhân ? Nói về sức bền bỉ thì tôi phục Quách huynh vô cùng. Vậy kính mời Quách huynh cùng vị tiền bối quá bộ đến nhà tôi, để hai ta kết nghĩa làm anh em, như thế có nên chăng ?

Quách-Tĩnh không đáp lời, lấy tay trở vào cha con Mục-Dịch bảo:

—Thế còn chuyện kết duyên với Mục cô nương, mi tính sao đây ?

Hoàng-Nhan-Khang nghe Quách-Tĩnh nhắc lại chuyện ấy tỏ ý không hài lòng, cau mày đáp:

—Chuyện đó xin Quách huynh cho phép tạm hoãn lại sau sẽ bàn tính.

Mục-Dịch đến gần Quách-Tĩnh kéo áo nói nhỏ:

—Quách tiểu hiệp, chúng ta về quán ăn uống chuyện trò, tìm đến nơi quyền quý của bọn chúng mà làm chi.

Hoàng-Nhan-Khang nghe được lời nói của Mục-Dịch tỏ vẻ hậm hực, liền hướng vào Vương-Xứ-Nhất xá dài một cái rồi nói:

—Thưa đạo trưởng, đêm nay xin tắm gội sạch sẽ để chờ hầu quý vị tại tư dinh của Triệu Vương phủ đó.

Dứt lời, Hoàng-Nhan-Khang không để ý gì đến các nhân vật xung quanh, quát gọi bọn tùy tùng dắt ngựa đến, vút roi đánh gió rồi nhảy phóc lên lưng tuấn mã, cho chạy vào giữa đám đông người, bất chấp đến việc gây nguy hiểm cho quần chúng.

Cả rừng người đứng xem sợ ngựa đạp trúng, xô đẩy nhau tránh đường, kêu la ôi ối !

Mặc dù Hoàng-Nhan-Khang hết sức nhu hòa, song Vương-Xứ-Nhất cũng không khỏi chê trách cử chỉ ngạo đời, tự phụ tự cao của hắn. Ông ta không thèm nhìn theo, hướng vào Quách-Tĩnh bảo:

—Quách nhi, hãy chịu khó theo ta.

Quách-Tĩnh vội vã thưa:

—Thưa đạo trưởng, tiểu tử xin phép chờ gặp người bạn của tiểu tử đã.

Nói chưa dứt lời, Quách-Tĩnh đã thấy Hoàng-Dung từ đám đông người chạy ra, vừa cười vừa bảo Quách-Tĩnh:

—Đại ca, em có chút việc. Chờ một tí em sẽ đến ngay.

Dứt lời, Hoàng-Dung chạy biến về phía đông người mất dạng, chỉ thấy Hầu-Thông-Hải lù lù từ xa chạy đến.

Quách-Tĩnh nghĩ đến chuyện một già một trẻ đuổi nhau suốt buổi lấy làm buồn cười, bèn quay đầu lại quỳ ngay trước mặt Vương-Xứ-Nhất tạ ơn cứu mạng.

Vương-Xứ-Nhất mỉm cười, đưa tay xách bồng Quách-Tĩnh lên rồi chân không đạp đất, vượt qua đám đông người, thẳng về hướng ngoài thành.

Khi đã ra khỏi rừng người, Vương-Xứ-Nhất thả Quách-Tĩnh xuống đất, rồi quay lại nói:

—Hãy cố gắng theo ta !

Vương-Xứ-Nhất dùng thuật khinh công bước đi như tên bắn, chưa đầy một khắc đã đến thành ngoại và đi độ vài dặm nữa thì đến một tòa núi đá.

Sở dĩ Vương-Xứ-Nhất trở thuật phi hành như vậy là cố ý dò xem công phu võ nghệ của Quách-Tĩnh đã đến bậc nào. Cho nên, mỗi lúc ông ta mỗi đi nhanh hơn.

Quách-Tĩnh tuy còn niên thiếu, nhưng đã từng theo gót Đơn-Dương-Tử Mã-Ngọc tập luyện nội công lên xuống qua lại thường ngày trên vách đá thế nên chàng theo chân Vương-Xứ-Nhất không có chút gì mệt nhọc.

Khi lên đến đỉnh đồi, Vương-Xứ-Nhất quay lại nhìn Quách-Tĩnh tỏ ý kinh ngạc hỏi:

—Ta không ngờ căn cơ luyện tập của con vững chắc thế ấy mà đánh nhau với Hoàng-Nhan-Khang sao cứ bị thua mãi ?

Quách-Tĩnh chẳng biết nói làm sao, vì chính chàng cũng chẳng hiểu.

Vương-Xứ-Nhất vốn vã hỏi:

—Thế sư phụ của con là ai ?

Quách-Tĩnh nhớ lại một lần đã cùng bảy vị sư phụ đóng tấn kịch «nghi trận» nơi hoang sơn tại Mông-Cổ để gạt Mai-Siêu-Phong, chính lúc đó Quách-Tĩnh đã đóng vai Doãn-Chí-Bình đệ nhị đồ đệ của Khưu-Xứ-Cơ. Sáu vị sư phụ của Quách-Tĩnh xem Mã-Ngọc như một ân nhân, nay Vương-Xứ-Nhất là sư đệ của Mã-Ngọc thì chẳng phải là người đối lập với chư vị sư phụ. Do đó, Quách-Tĩnh cứ thật tình bày tỏ không dấu giếm, đem hết việc Giang-Nam thất quái và Mã-Ngọc truyền thụ võ nghệ.

Vương-Xứ-Nhất nghe hết câu chuyện, mừng rỡ nói:

—Đã có đại sư ca ta truyền dạy cho con, ta không còn bận tâm lo nghĩ gì nữa.

Quách-Tĩnh không hiểu câu nói ấy có ý nghĩa thế nào, ngơ ngác nhìn.

Vương-Xứ-Nhất nói tiếp:

—Con vừa đấu với tên Tiểu Vương gia Hoàng-Nhan-Khang tức là đệ tử thứ nhất của sư huynh ta Trường-Xuân Khưu-Xứ-Cơ, còn Doãn-Chí-Bình chỉ là đồ đệ thứ hai.

Quách-Tĩnh nghe nói thất kinh, tạ lỗi:

—Quả tình tiểu tử không biết vị Tiểu Vương Hoàng-Nhan-Khang đó là đồ đệ của Khuu đạo trưởng nên mới xúc phạm, xin đạo trưởng tha lỗi cho.

Vương-Xứ-Nhất cười khúc khích nói:

—Mi còn nhỏ mà đã có lòng nghĩa hiệp, ta rất hài lòng có đầu phiền trách. Chỉ có một điều lòng ta đang thắc mắc là chúng ta vốn môn phái Toàn-Chân có quy củ rất nghiêm, đối với việc thu nạp môn đệ lại là việc tối quan trọng. Thế mà không hiểu tại sao Khuu sư huynh của ta thu dụng thằng Hoàng-Nhan-Khang là một đứa kiêu sa khinh bạc làm đệ tử. Mai đây, gặp Khuu sư huynh, ta phải chất vấn việc này.

Quách-Tĩnh thấy Vương-Xứ-Nhất có ý chê trách Hoàng-Nhan-Khang liền nói:

—Nếu Hoàng-Nhan-Khang chịu theo ước cũ, kết duyên với con gái Mục-Dịch thì xin đạo trưởng tha lỗi cho hắn.

Vương-Xứ-Nhất bủ môi lắc đầu, hiểu rõ Quách-Tĩnh là đứa thật thà rộng lượng nên càng mến và tự nghĩ: “Khuu sư huynh ta tánh thẳng lòng ngay, coi kẻ ác như cừu thù. Hơn nữa, sư huynh bình nhật uất hận người Kim, thế mà lại truyền dạy võ nghệ cho vị Tiểu Vương gia Kim quốc thì thật không ai hiểu nổi.”

Đoạn Vương-Xứ-Nhất nói với Quách-Tĩnh:

—Khuu sư huynh có hẹn gặp ta ở đất Yên-Kinh, chỉ vài bữa nữa sư huynh ta sẽ đến. Vì sư huynh ta có nhận một người học trò dòng dõi họ Dương đem đến Gia-Hưng để cùng mi đấu võ. Ta chẳng hiểu Dương gia đệ tử ấy võ thuật đến mức nào, nhưng mi cứ an lòng, đã có ta ở đây thì chẳng bao giờ để cho mi bại trận.

Nguyên Quách-Tĩnh phụng mệnh sáu vị sư phụ đến ngày 24 tháng ba phải có mặt tại phủ Gia-Hưng thuộc Triết-Tây. Còn đến đó để làm gì sáu vị sư phụ của Quách-Tĩnh không hề tiết lộ. Vì vậy nghe Vương-Xứ-Nhất nói thế, Quách-Tĩnh ngơ ngác hỏi:

—Thưa đạo trưởng, tiểu tử phải đấu võ để làm gì ?

Vương-Xứ-Nhất ngạc nhiên, thở dài đáp:

—Nếu chư vị sư phụ của mi chưa tiết lộ cho mi biết thì ta đây cũng chẳng tiện nói.

Sở dĩ Giang-Nam Lục quái không cho Quách-Tĩnh biết vội là vì e sợ các điều bất lợi sau:

1. Thương cha chết thảm mà trở ngại đến cuộc học trường kỳ.
2. Nếu biết đối thủ là con của bạn thân cha mình e rằng Quách-Tĩnh nể nang không tận tình xuất thủ.
3. Nếu đã không tận lực giao đấu tất phải chiến bại, mà chiến bại thì thanh danh Giang-Nam thất quái bị tổn thương.

Bởi vậy, mặc dù đã gần đến ngày tỉ thí mà Quách-Tĩnh vẫn chưa hiểu câu chuyện này.

